

Kap 31 : “Därför är jag monarkist”

Den ene har rätt. Den andre har också rätt.

Så länge boken handlar om politisk monarkism är man i egenskap av medborgare: för monarki, mot monarki eller likgiltig. De som är för monarki kallas monarkister. Den opolitiska monarkismen är svårare att kategorisera, men förefaller mig i det svenska fallet bäst kunna beskrivas som varianter av monarkisk konservatism: reaktionärer (som stöder enväldet eller status-quo), traditionalister (som stöder en konstitutionell monarki) & apolitiska (som intresserar sig för kungligheter som personer, men gör sak av att inte intressera sig för deras politik; den s k vardagsrojalismen). Den opolitisk monarkismen är visserligen inte så opolitisk som den ger sig sken av, trots allt debatteras den i riksdagen, men i praktiken har den kulturella snarare än politiska ambitioner.

I del 1-3 har jag försökt ringa in den (o)politiska monarkismen som den framgår av forskningen i historia, statsvetenskap & socialpsykologi. Nedan kompletterar jag med innehållsanalyser av den nutida monarkiska debatten. Det jag framförallt velat undvika är att ”bakvägen” påverkas av en republikansk monarkitolkning. Inte det lättaste eftersom republiksidan har ”problemformulerings-initiativet” & monarkisidan ofta nöjer sig med att punkt för punkt tillbakavisa de republikanska argumenten utan att leverera några egna. Nedan punktats ett antal monarkiska argument. Dessa är liksom republikargumenten ofta av gammalt datum och återfinns på andra ställen i denna bok:

* * *

A. REAKTIONÄRER

”Paleomonarchism” (paleo ≈ föråldrad)

Sedan 1959 finns en tysk monarkisk stödorganisation ”Tradition und Leben” som verkar för en parlamentarisk monarki i brittisk anda & även stöder detroniserade dynastier som det finns gott om i just Tyskland. En motsvarande brittisk stödorganisation är ”[International] Monarchist League” (ILM) – aktiv sedan slutet av 1980-talet. 2008 fick den konkurrens av en franska organisation ”Conférence monarchiste internationale” (CMI). Det har även funnits en amerikansk organisation ”Constantian Society” (1970-1999). Samtliga argumenterar för monarkins återkomst, men verkar sakna verklighetskontakt. ”Paleomonarchism” är den amerikanska termen för deras ideologi:

“What is a paleomonarchist? Paleomonarchists are faithful to the original political framework of the French Revolutionary era, in which support for monarchy was one of the two fundamental issues (the other being religion) defining the Right, as opposed to the anti-royalist, anti-religious Left. Therefore they see their support for monarchy as an integral part of a counterrevolutionary rightist worldview – perhaps the most, but by no means the only, important political issue. They tend to be drawn to the most traditional and hierarchical forms of Christianity, particularly Eastern Orthodoxy or pre-Vatican II Roman Catholicism. Paleomonarchists tend to see today's constitutional monarchies as, at best, pathetic shadows of what they used to be or, at worst, "window-dressing for socialist tyranny" (as one such correspondent of mine put it). They are unimpressed with democracy and yearn for the restoration of traditional monarchies such as those of the Bourbons, Hapsburgs, and Romanovs. Paleomonarchists may be rather indifferent to contemporary royalty, and find it hard to admire ceremonial heads of state who appear to embrace or at least tolerate so much of what traditionalists detest (socialism, secularism, multiculturalism, relaxed moral standards, pop culture, etc.). They would like princes and princesses to adhere to the old standard of marrying only persons of equal rank, or at least not single mothers. They tend to be skeptical of the multicultural transformation (via mass immigration) of Europe and resent

the apparent enthusiasm of royals such as Prince Charles for it. In stark contrast to neomonarchists, paleomonarchists reject much of modernity, and monarchism is only part of their desire to “turn back the clock”.¹

*

Setterlind (1955) ”Därför är jag monarkist” & Svensson (1967) ”Därför är jag monarkist”

Som ett svar på Mobergs debattbok publicerade poeten Bo Setterlind (1955) & senare bonden Sven Svensson (1967) varsin motbok ”Därför är jag monarkist” som punkt för punkt försökte motbevisa Mobergs påståenden. Båda motböckerna har ett nationalromantiskt snarare än ett statsvetenskapligt synsätt innebärande att: Man kan inte skilja land & styre åt. Sverige utan monarki är inte längre Sverige:

Moderna exempel är studentföreningen ”Förenade monarkister” (2004-2011), med omväxlande Michaël Lehman och Jacob E:son Söderbaum som ordförande. Föreningen var konservativ enligt de äldre idealen. Lehman beskrev sig som ”reaktionär punschromantiker”. Även Söderbaum var reaktionär: ”Det är av vital betydelse för monarkin, att medlemmarna av kungafamiljen lever upp till de heliga ideal som det av hävd är furstars lott att leva upp till.” Söderbaum är mest känd för sin blogg ”Tradition & Fason” (2008-2011). Ytterligare fyra bloggar i samma anda var Per Hagwalls ”Monarki.nu” (2002-2006), ”Fältmarskalken” (2009-2017), ”Tronen, altaret och svärdet” (2010-2017) & de pro-monarkiska inläggen i Flashback-tråden ”Avskaffa monarkin” (2006-2019).

* * *

B. TRADITIONALISTER

Traditionalister stöder ett (opolitiskt) monarkiskt statsskick. Ideologin handlade först om en stark stat, därefter om en enad nation, men tappade efter 1991 (i brist på yttre fiender) styrfart. Detta märks nedan på hur argumenten sakta förskjuts från det politiska till det symboliska. Det viktigaste nutida inslaget är förmodligen lojaliteten mot staten & det etablerade samhället. Däremot förefaller traditionalisterna som ”historielösa” i den meningen att ett intresse för monarkins historia inte längre är något argument för att bevara monarkin. I den andan har de även svårt för motsatsen: att gamla politiska strider skulle vara ett argument för att avskaffa monarkin.

*

Heckscher (1963) ”Trygga folkstyret”

Inför författningsutredningen publicerade högerpartiets partiordförande Gunnar Heckscher en broschyr om fördelarna med en monarki m m:

”Skulle det vara någon förlust, om vi så småningom komme att glida över till ett republikanskt statsskick? Svaret är enligt min mening *ja*: det skulle vara en verklig olycka. Icke minst efter parlamentarismens genombrott har det i Sverige liksom i andra jämförliga länder visat sig, att monarkien är en betydelsefull, stabiliserande och enande faktor i samhällsarbetet. I kraft av ställningen som ”sina rådgivares rådgivare” kan monarken också i det löpande regeringsarbetet utöva ett modererande inflytande, särskilt i frågor som saknar partipolitisk anknytning. Där partipolitiken kommer med i bilden, har monarken däremot lärt sig att hålla sig undan. Erfarenheterna från Danmark och Norge under kriget visar å andra

---

¹ Theodore Harvey. Two Kinds of Monarchists. <royaltymonarchy.com> (2003).

sidan också, att monarkien under särskilt svåra förhållanden kan utgöra en kraftreserv av mycket stor betydelse för att håll folket samlat.

Det är mycket svårt att tänka sig att en vald president skulle ha möjlighet att fullgöra just dessa funktioner, vilka hans personliga förtjänster än skulle kunna vara. Den vanliga frågan till alla republikaner, ”vem skall bli president?”, förblir alltid obesvarad. Det beror inte bara på att man inte vill nämna personnamnet, utan främst på att man inte ens kan säga vad för slags person som skulle kunna klara uppgiften. Om en ledande politiker, t. ex. en förutvarande statsminister, skulle bli president, är det osannolikt att han på samma sätt som monarken skulle åtnöjas med en ställning där han inte har verklig politisk makt. Erfarenheterna från Finland är i det sammanhanget mycket belysande. Väljer man åter en person i andra planet, är det risk för att han aldrig får den samlande auktoritet som erfordras i verkligt svåra lägen. Här kan man peka på det franska exemplet från 1940. Därtill kommer, att den som från början vuxit upp och utbildats med tanke på uppgiften som statschef kan växa in i rollen oerhört mycket lättare än den som får uppdraget först när han överskridit den formbara åldern. Monarkens förberedelsetid för och erfarenhet av just denna uppgift, fri från politiska ambitioner, är någonting som svårligen kan ersättas hos en vald president.”²

*

Tarras-Wahlberg & Treslow (1968) ”Kan kungadömet bevaras?”

Tarras-Wahlberg & Treslow sammanfattar argumenten för att behålla den svenska monarkin som den var i 14 punkter: 8 om politiken, 2 om symboliken, 4 om övrigt.³

- Monarkin fungerar oklanderligt i vår parlamentariska demokrati
- Den ärftliga monarkin garanterar demokrati – den monarkiska paradoxen
- Monarken står över partierna
- Denna opolitiska ställning gör monarken speciellt lämpad att spela den parlamentariske statschefens roll vid ministärskiftet
- Monarki garanterar en välfungerande parlamentarism genom att regeringspolitiken förankras i riksdagen och inte hos statschefen
- Den parlamentariska monarkin motverkar därigenom en maktkoncentration till regeringen
- Monarkin är en nationell tillgång i krislägen
- Monarkin ger en ökad grad av politisk stabilitet och inre lugn

- Den svenska monarkin utgör en samlande nationell symbol och ett kulturhistoriskt arv som bör bevaras även åt kommande generationer
- De ålderdomliga ceremonier och traditioner som upprätthålles av monarkin ger den vardagliga politiken en historisk anknytning och skänker samtidigt ett allvar åt statsverksamheten som höjer dess status

- En överväldigande majoritet av svenska folket önskar att monarkin bibehålles
- Monarkin har en "good-will" och ett PR-värde gentemot utlandet
- Kostnaderna för monarki understiger sannolikt kostnaderna för ett republikanskt statskick
- Det finns inga fördelar med en republikreform

Tanken tycks vara att i Gustaf V:s anda behålla monarkin som ett självständigt maktcentrum & krishanteringsorgan med en kulturhistorisk legitimitet & en folklig förankring. Dock fri från vardagspolitiken.

---

² Heckscher 1963: ss. 28-29.

³ Tarras-Wahlberg & Treslow 1968: ss. 124-129.

*

H:son-Ericson (1976) ”Memoarer: Vita havet. Segling i kungliga farvatten”

Gustaf VI:s riksmarskalk Stig H:son-Ericson spekulerade efter sin avgång om fördelarna med en monarki framför en republik. Några av dess fördelar skulle vara:⁴

- Monarken har en roll att fylla bara genom att finnas till som en samlande symbol.
- Genom att monarken uppfostras till sitt ämbete är han bättre lämpad för en symbolisk roll än en president som antagligen är f d politiker.
- Monarken har ett bredare symboliskt register än en president. Han kan representera landets religion, nationella särdrag, familjetraditioner och vad mera hör till.
- Monarken drar alltid till sig mera uppmärksamhet än en president eftersom han sitter längre och på så sätt blir bättre känd.
- Genom att monarken inte för någon personlig partipolitik kan han utan att misstänkas för dolda bevekelsegrunder verka för en nationell och internationell politik.
- Ceremonielet omkring en monark med dess historiska referenser är betydligt mera bildmässigt och ”skrivbart” än det omkring ett nyskapat presidentämbete.
- Uppmärksamheten kring en monark kan utnyttjas vid statsbesök, industridelegationer och olika evenemang för att sprida information om Sverige och för att komma i kontakt med viktiga beslutsfattare.
- Ju mer politisk makt som läggs i regeringens händer, desto viktigare blir det med en monark som genom sin position som ”statschef” är en symbol för ett visst mått av stabilitet, kontinuitet och tradition. Att kungadömet som tradition är gammalt är förvisso inte motiv för dess avskaffande.

*

Ögren (red) (2006) ”För Sverige – Nuförtiden : En antologi om Carl XIV Gustaf.”

Till kung Carl Gustafs 60 årsdag publicerades en antologi inlägg om den svenska monarkins framtid. Jag citerar antologins statsvetenskapliga argument:

- Fredrik Reinfeldt (m) påpekar det märkliga i republikanernas agitation för avskaffa en institution med både folkligt & parlamentariskt stöd, och som i egenskap av motvikt till den politiserade statsapparaten har tjänat Sverige väl.
- Inga-Britt Ahlenius klagar över det överdrivet starka statsministerstyret men hävdar att ”Kungen kan framträda som en balanserande kraft just i kraft av att han berövats sin makt.”
- Nalin Pekgul (s) påpekar att ett segregerat & mångkulturellt land som Sverige behöver en neutral statschef med funktionen att vara ”hela folkets kung”.
- Dick Harrison hävdar att monarkin fortfarande har en roll att spela som ”moraliskt föredöme”.
- Mats Ögren har tre argument för fortsatt monarki: (1) Statschefen ska företräda hela nationen. Detta är enklare om han är opolitisk. (2) Kungen med sin långa ämbets tid & sitt historiska ”bagage” är en bättre representant för nationen än någon folkvald. (3) Det är en fördel att skilja på ”makt & glans”. Kungafjäsk må vara obehagligt för kungen, men ofarligt för nationen.
- Enligt Michael Treschow personifierar kungen befolkningens upplevelse av att tillhöra samma nation. Det finns en ”gemensam punkt i mångfalden”.

---

⁴ H:son-Eriksson 1976: ss. 227-242.

- Stig Strömholm upprepar sina argument i Svensk Tidskrift 1973⁵ om historiens lärdomar & gränserna för det *rationella* samhällsbygget: ”Mellankrigstidens europeiska republiker som fyllde rimliga formella krav på demokrati men som i ideologiskt hänseende inte hade mycket mer att stödja sig på än en aggressiv nationalism, visade sig under det andra världskrigets påfrestningar föga livsdugliga.” Demokrati var inte nog. Ett samhälle behövde också *irrationella* inslag som ”tolerans, samhörighetskänsla, moraliskt grundad rättsuppfattning och lojalitet”. När förvaltningen & det offentliga livet politiserades behövs en neutral statschef utanför politiken. ”En institution som förkroppsligar kontinuiteten i det svenska samhället.”
- Och slutligen Niklas Ekdal: Palme och andra radikaler utgick i tidens funktionalistiska anda ifrån att monarkins hädanfärd bara var en tidsfråga när den väl hade tömts på politisk makt. I själva verket blev det tvärtom. Ingen har kunnat fylla tomrummet mellan en andefattig statsmakt och en ornamentala statschef. Kungens ställning som symbol har stärkts av den maktlöshet som också befriade från ansvar, och han spelar nu en central roll som uttolkare av nationella stämningar, med den potential för opinionsbildning som detta medför.

* * *

C. APOLITISKA MONARKISTER

Min inställning är att jag är principiell republikan men pragmatisk monarkist.
Ingvar Svensson (kd)

Beteckningen ”apolitisk monarkister” eller ”neomonarkister” (se nedan) är mindre lyckad, men gruppen är en blandad skara. Bäst rykte har kungahusets egna ”republikaner” (t ex prins Eugèn), som på detta sätt kunnat tillgodoräkna sig dubbel status som både kungliga & politiskt korrekta. Sämst rykte har ”vardagsrojalister” som veckotidningsläsare & den s k ”svansen”. Jag citerar den amerikanska uppfattningen:

*

Neomonarchism

“What is a neomonarchist? Neomonarchists see monarchy as entirely separate from Left/Right political divisions. Their own political views are likely to range from liberal to moderately conservative, or they may not be very interested in politics at all. While respectful of the religious traditions associated with royalty, they are usually not particularly religious themselves. Neomonarchists are primarily concerned with the support of existing constitutional monarchies, such as the ten currently reigning in Europe, and it is this model of monarchy that they would advocate in the case of any possible restoration. Many of them enthusiastically follow the lives of contemporary royals, and are inclined to give them the benefit of the doubt when they are criticized. Neomonarchists tend to be socially liberal and so are unlikely to object to non-traditional marital alliances such as that of the Crown Prince of Norway with an unwed mother who had confessed to using drugs. They embrace multiculturalism and see monarchy as a potential unifying figure in Europe's increasingly diverse countries, as exemplified by Denmark's part-Chinese Princess Alexandra and the Prince of Wales's interest in Islam. They enjoy contemporary popular culture and welcome royals' interactions with it. *Most importantly, neomonarchists are those royalists who have made their peace with modernity and do not see any fundamental conflict between monarchism (they may prefer to say “interest in royalty”) and liberal democratic values.*

⁵ Stig Strömholm. Reflexioner vid tronskiftet. Svensk Tidskrift, 1973:10, ss. 442-450.

Not especially prone to nostalgia, they are nevertheless often quite fascinated by the royal personalities of past eras, and have no problem sympathizing on a human level with members of autocratic royal families such as Russia's Romanovs while rejecting everything that these royals stood for ideologically.”⁶

*

Lindner (2010) ”Ja, Monarkins bästa tid är nu.”

Journalisten Anders Lindner argumenterar (värdekonservativt) för den svenska monarkin som en del av kulturarvet & den svenska politiska modellen:

”Att vara för monarkin i Sverige 2010 är för mig ett ställningstagande som rör just vår historia, samtid och framtid, inte att bekänna sig till ett knippe principer som ska drivas igenom överallt. Jag är tvärtom övertygad om att varje land gör klokt i att utifrån egna förutsättningar utveckla sina politiska institutioner. Så gjorde faktiskt Sverige, om än delvis omedvetet, när vi moderniserade statschefens roll genom successivt ändrad praxis tills vi vid 1970-talets början antog en ny författning där ändringarna lades fast och avpolitiseringen av ämbetet drevs ännu ett par steg. Gradvis anpassning till nya faktiska förhållanden är nödvändiga även när det gäller de grundläggande spelreglerna, men det finns inga bra skäl att totalrenovera ifall bygget inte är trasigt.”⁷

*

Tidningsdebatten (2010)

Ytterligare monarkiska argument finns i tidningsdebatten i samband med kronprinsessans bröllop.⁸ Republikanska argument övervägde, men redovisas inte här. Argumenten för monarkins sak kan sammanfattas som att:

- Eftersom monarkin stöds av både folkmajoriteten, riksdagsmajoriteten & olika regeringar måste den rimligtvis ha en demokratisk legitimitet.
- Genom Torekov-kompromissen har monarkin avlägsnats från den partipolitiska arenan (=avpolitiserats), men regenten förutsätts i egenskap av ceremoniell statschef fortsatt representera (=symbolisera) nationen som helhet.
- Republik-sidan har efter 200 år ännu inte kunnat ena sig om utformningen av sitt alternativa statskick. Inte heller har de kunnat peka på några allvarliga missförhållanden. Monarkin betraktas snarare som en ”skönhetsfläck”.
- Sverige är idag ett segregerat status-samhälle. Monarkin är de facto mera demokratiskt, eftersom man antingen är kunglig (=ett dussintal personer) eller också medborgare (=övriga 10 miljoner personer).
- Genom kungahusets traditioner & den långa ämbetstiden är dess representanter bättre lämpade för en symbolisk roll. ”Varumärket” är mera inarbetat & den oberoende positionen ”utanför politiken” ger deras agerande större tyngd. Oavsett vad man anser om deras personliga lämplighet för ämbetet, har de dessutom en lång utbildning & praktik bakom sig.
- Republikanernas asketiska stil & låsning vid fattig-Sveriges konflikter är kontraproduktiv. Sverige är ett rikt land med en lång historia. Pompa, ståt, ceremoniel & traditioner gör vår historia mera rättvisa.
- Sverige är nog politiserat som det är. Det behövs en frizon.

⁶ Theodore Harvey. Two Kinds of Monarchists. <royaltymonarchy.com> (2003).

⁷ Svensson & Lindner 2010.

⁸ Hoffgren 2015.

*

Royalistiska föreningen

Royalistiska föreningen (RojF) är en monarkisk stödförening (grundad 1978) med huvudsakligen kulturell verksamhet, men ledande riksdagsmonarkister har haft positioner. RojF förefaller att ha vuxit genom att absorbera tidigare föreningar – Royalistiska sällskapet, Kungliga svenska monarkins vänner, Oscarianerorden, Neogötiska förbundet, Royalistiska klubben, Sällskapet för monarkins bevarande (SMB), o s v – som nu är historia. Dessa var studentföreningar & festsällskap som inte förefaller ha tagit sig själva på alltför blodigt allvar:

SMB (1960-) var ett litet exklusivt ordenssällskap, nio personer 1965. Bland medlemmarna märktes blivande moderatpolitikerna Håkan Hagwall och Kjell Treslow. Stadgan bestod av en enda paragraf: "Sällskapet åligger att uti kungariket Sverige bevara det monarkistiska statsskicket". Detta tolkades i början som att vid sammankomsterna bara äta monarkistiska maträtter som slottsstek, prinskorv, prinsesstårta, drottningssylt och napoleonbakelser. Senare skrev dock Treslow tillsammans med Tarras-Wahlberg en debattbok om statsskicket.⁹

*

RojF brukar delta i monarkidebatter. Den senaste polemiken är från 2019 där föreningen på vanligt manér punkt för punkt tillbakavisar ett republikanskt inlägg. Sensmoralen är att monarkin stöds av riksdagen & ingår i den kulturella mångfalden:

Viktiga argument för monarki¹⁰

- Monarkin i Sverige är ett väl fungerande statsskick som samverkar med demokratin. Den politiska makten ligger hos riksdagen då "all makt utgår från folket".
- Monarkin vilar på en tusenårig tradition och är ett arv som måste bevaras.
- Arvsrätten är en garanti för att den historiska förankringen skall bibehållas.
- Tronarvingen fostras och skolas från första början till att bli en bra statschef utan politiska förtecken.
- Kungen blir därigenom en viktig samlande symbol för hela nationen. Kungens meriter för det högsta ämbetet blir därigenom sannolikt större än en politikers.
- Monarkin är ett billigt statsskick.
- Den goodwill som monarkin innebär för Sverige är svår att beräkna i pengar. Undersökningar har dock redovisat att det sannolikt handlar om ett värde som mångfalt överstiger de kostnader som kan hänföras till monarkin.

Ideologiskt syfte

Sverige är ett land som ständigt rankas i den absoluta toppen när det gäller saker som demokrati, rättssäkerhet och pressfrihet. Det faktum att statschefsämbetet går i arv har ingen som helst bäring på detta faktum, eller folkets frihet och möjlighet att delta i landets styre. Det finns välfungerande demokratier som är monarkier och sådana som är republiker, liksom det finns hårdföra diktaturer som är monarkier och sådana som är republiker.

Med bakgrund av detta blir det uppenbart att republikanerna, i Sveriges riksdag och annorstädes, för en kamp mot väderkvarnar. Syftet är inte, som republikanerna vill få oss att tro, att göra Sverige till ett bättre eller friare land för oss som bor här.

---

⁹ Christina Ollén. Monarkister gillar prinsar också. Gaudeamus, 1965:2.

¹⁰ Royalistiska föreningen. <rojf.se> (2020-10-01).

Syftet är att ideologiskt strömlinjeforma och homogenisera samhället. Monarkin passar inte in i deras snäva idealbild av ett samhälle och måste därför avskaffas, alldeles oavsett de praktiska och reella konsekvenserna.¹¹

* * *

D. MINNESKULTUREN

I takt med att monarkin tappat sin officiella ställning har den blivit allt svårare att urskilja. De som debatterar monarki debatterar ofta historia (=tradition). Nutidens monarki förefaller av mindre vikt. En rimlig fråga är hur länge detta kan pågå. I kapitel 21 hävdar sociologen Seymour Lipset att det mycket väl kan pågå i fem generationer eller längre. Om en generation är 30 år skulle således alla parter hunnit tröttna cirka $1918 + 5 \cdot 30 = 2068$. Kanske det.

---

¹¹ Patrik Åkesson & Leo Pieroni. Replik: Monarkin har folkets stöd. <altinget.se> (2019-05-08).

Referenser

- *H:son-Ericson, Stig. Memoarer: Vita havet. Segling i kungliga farvatten. Bonniers, 1976.
- *Hoffgren, Carolina Wahlström. (2015.) Monarkin upp för diskussion – Hur debatten runt händelserna år 2010 såg ur ett deliberativt demokratiskt perspektiv. Mittuniversitetet: Avdelningen för samhällsvetenskap. [C-uppsats, vt 2015.]
- *Setterlind, Bo. (1955.) Därför är jag monarkist. Stockholm: Medéns.
- *Svensson, Per & Lindner, PJ Anders. (2010.) Nej : monarkin har aldrig varit farligare än nu. & Ja : monarkins bästa tid är nu. Stockholm : Bonnier.
- *Svensson, Sven. (1967.) Därför är jag monarkist : ett debattinlägg till Vilhelm Mobergs skrift "Därför är jag republikan". I: Utblick från en byggd, 1967:1.
- *Tarras-Wahlberg, Björn & Treslow, Kjell. (1968.) Kan kungadömet bevaras? : Ett inlägg rörande monarkins ställning, republikdebatten och författningsfrågorna. Stockholm: Författarna.
- *Ögren, Mats. (red.) (2006.) För Sverige – Nuförtiden : En antologi om Carl XIV Gustaf. Bokförlaget DN.